

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Arago, 252, pral. 2.ª
Despatx: de 10 a 12 y de 3 a 6

SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.
Número solt, 10 cèntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª Passatge S. Josep

ELS DOS BÚTXARAS

EN SOL.—Ara qu'hem guanyat, barrino
còm de sobre me'l trauré.

LERROUX.—Hem d'anar per anularlo;
que'l traidor no es menester.

Esbós del Programa Tradicionalista

5 cèntims exemplar

3'25 ptes. 100 »

1'75 » 50

ab franquetx pagat.

¡¡CARLINS: ESCAMPEULO!!!

CRÒNICA

Felisses festes

Som á Nadal, la gran festa del Temple y de la llar, la veritable festa major de nostre poble que al celebrar aquesta diada ab extraordinaria solemnitat demostra l'arrelament en nostres costums del esperit cristià al que no se sustreuen ni tant sols els que no practiquen nostra Religió, ja que cap festa profana ó cívica per extraordinaria que sigui, será tan unánimement celebrada en nostra terra com aquesta commemoració del Naixement de Nostre Redemptor.

Cada any, aquesta diada vé á ser pels caminants de la vida com un punt de parada que'ns convida á mirar enrera pera reviure el passat, y també á llensar l'esguart endavant com escudrinyant entre els infinits viarans que's presenten á nostra vista quin ha d'ésser el més reposat y planer pera anar seguint nostre romiatge.

Quantes vegades al amanyagar una ilusió, al fruir els encants de una bella esperança ó abandonarnos al encís de un sospirat anhel, li hem senyalat com á terme del seu assoliment aquesta típica y solemnia diada de Nadal, com si volguéssim consagrar á n'aquesta festa tota la nostra felicitat.

¿Ne voléu un exemple? Jo vos el donaré entre gent gens sospitosa de clericalisme.

Pregunteu á un lerrouxista si és cosa llarga l'adveniment de la república.

Y tingueu per segur que, en qualsevol temps de l'any que li pregunteu, vos respondrà l'home sense ocultar el somriure de una esperança que va acostantse á realitat triomfant: «Jo li prometo que pel vinent Nadal ens crupirém el pavo republicano.»

Y la seva esperança engranada ab aquesta festivitats, devé eterna. No defalleix malgrat, un any darrera l'altre, hagin d'acontentarse els que poden arribar á pavo ab tirarhi un pebrot vermell doblegat en forma de gorro frigio.

El sol nom de la lleminadura clàssica de Nadal, del magnífich turró ha arribat á ésser tot un símbol en el corrent llenyatge de la política.

Es ja cosa per tothom descomptada que el turró constitueix el programa únich del block de les esquerres, y que ab mires

al turró va enjegar en Moret á Saragossa el seu famós discurs.

Ben segur que l'any passat en aquest temps se creyen els lliberals menjarse el gall d'enguany desde el poder, y ben segur aiximateix que els infelissos cessants que esperen la credencial viuen ab la esperança de que l'any que vé per Nadal ja no's parlará den Maura.

La veritat es que si no han arribat encara á apoderarse del turró, es perque en Moret y els seus son una colla de neules.

En fi, per les vigílies de Nadal qui no s'aconsola es perque no vol.

Fins aquells que han vist tot l'any el seu horitzó tancat á tota esperança, tenen aquets dies la brillant perspectiva de la grossa, que á l'hora de sortir aquestes ratlles ja haurá portat la alegria als afavorits y el desengany á la immensa majoria dels espanyols... que s'aconsolarán, per això, pensant que l'any que vé per Nadal la sort els hi será més favorable.

Nadal vol dir goig, esperança, alegria; ab això LA BANDERA REGIONAL saluda afectuosament en aquest dia als seus estimats llegidors, desitjantelshi de tot cor unes felisses festes y bon any nou.

JORDI PICAROL

Conferencias Católico - Sociales PARA HOMBRES

en la Iglesia de San Felipe Neri de Gracia

Conferencia 2.ª, Festividad de San Esteban, día 26, á las 11.—*La Libertad Racionalista primer lema de la bandera del Socialismo; la libertad católica su primera refutación.*

Conferencia 3.ª, domingo día 27, á las 11.—*La Igualdad racionalista segundo lema de la bandera del Socialismo; la igualdad católica su segunda refutación.*

ENERO

Conferencia 4.ª, Festividad de la Circuncisión del Señor, día 1, á las 11.—*La Fraternidad Universal racionalista tercer lema de la bandera del Socialismo; la fraternidad universal católica su tercera refutación.*

Conferencia 5.ª, domingo día 3, á las 11.—*La autoridad en sus relaciones con la libertad, la igualdad y la fraternidad universal.*

Conferencia 6.ª, Festividad de los Santos Reyes, á las 11.—*Es absolutamente necesaria una coalición Católica.*

NOTA: La Iglesia de San Felipe Neri de Gracia está situada en la calle del Angel, cerca de la calle Mayor.

Cants de cigne

Parla «LA BANDERA REGIONAL»

I

Catalans: nobles vells de front gelada pel frét de les anyades que han passat, de testa de color d'una nevada, de llavis de color fosch y morat; jovent de testa blanca y somrosada per l'alé d'il-lussions que habeu copsat. . oíu ma veu, veniu d'una vegada si sou carlins de cor al meu costat. —Jo os estim ab l'amor d'una donzella que engasta honestament sa il-lusió bella al cor del fadrinet son aymadô... Jo os estim com estima la rosada les roses y els brins d'herba de la prada, bon punt els dú l'encís d'un dolç petó,

II

Soch la verge que ayméu; soch *La Bandera* que ha onejat ben endins del cor fidel; del cor que ayma á sa Patria ab fé sencera y al R... que la vol dur camí del Cel. Patriarques de blanca cabellera, joves y vells, portats de noble anhel... m'en vaig á resseguir la Espanya entera aixamplant ma volada d'oronél. El céfir que les góndoles gronxola de Venecia, com un auceíl que vola, ha vingút á ma orella ab só de cants: —El bon R... de ta Patria infortunada diu que sí, que l'estenguis l'abraçada fints hont allargar pots les teves mans. —

III

Vestida ab el ropatge de pagesa he rodat per dos anys vostra regió, desde el mas solitari hont l'avi resa quan sent el toch pausat de l'oració, fins al poble més bell. Sempre ab prestesa m'he sentat prop la llar del carlí bó... recullint alegroya ab la má estesa, del carlí la fervent oració. He fruit de les brises de marina en les llars de la costa llevantina tota plena d'escuma efervescent;... he guaytat cap á Vich la bella plana, he seguit de la terra catalana tots els llochs, de Llevant fins á Ponent.

IV

Mes ara el bon Rebech que'm doná vida y ha brodat á mor pit tres lemes sants, com que'm vol un xiquet més atrevida m'ha fet un vestit nou ab farvalans. ¡Deu meu! que n'aniré de presumida passejantme pels pobles castellans, per la gaya Valencia, horta florida de tarongers espessos, blanquejants... Me veurán relluhir enliá de l'ona les perles que guarneixen la corona de la Patria que escoltará ma veu; arreu predicaré la causa noble que ún jorn feu suscitar la fé d'un poble aymant de les doctrines del bon Deu.

JAUMET MARGARIDÓY

“No votéis contra Cristo!”

Al Rnt. Doctor Sardá y Salvany

A vos, reverent senyor, van dirigidés aquestes lletres, que son fidel expressió de mon particular criteri. A vos se dirigeix aquest més humil y insignificant, però entusiasta admirador de vostre llibre d'or «El Liberalismo es pecado», que vos mantéix, desde fá uns quants any, hi estéu (¿inconscientment?) en oberta oposició en qualques de llurs ensenyances.

Perque, respectable senyor, és trist y verament deplorable que, un cap tan clar y de tanta valúia com el vostre, se hagi declarat fervent enemich del moviment autonomista catalá, quan homes de tan bella historia y de tan talent com els Doctors Alcover y Baranera, Mella y altres cent, el defensen y l'apoyen en tot alló en que les mateixes autoritats eclesiástiques han declarat lícit, com vos sabéu de sobres.

No vull pas entrar en el terror de les filosofíes y de les tesses, en quin vos hi sou tan destre com tonto sou en el de la táctica y estratègia. Però vos, reverent senyor, sou sacerdot y home; sou ministre del Senyor y ciudadá; prediquéu al remat de l'Església y... menjeu sopes. Tot lo qual vol dir, que s'ha d'anar molt alerta en que l'home no fassi antipátich al sacerdot, y en que'l sacerdot, en coses lícites, s'abstingui de pertorbar conciències, com fém els pobres mortals qu'ensenyém les calces.

El meu intent, senyor, és fervos palpar, ab la desconsoladora evidència dels fets, com la vostra campanya ha sigut (á lo menys aixís ho volíau) una de les causes que han contribuít al triomf d'aquell home funest que incitava als seus, diéntlos-hi: «No os detengáis ante los sepulcros ni ante los altares... Hay que desgarrar el velo á las novicias, elevándolas á la categoría de madres... Hay que destruir á Dios, tirano de todos los tiempos...» Si, doctor ilustre; entre dos sectaris, vos heu laborat, indirectament, per qui á més de sectari, se declarava blasfemo, brut y sacrílech. Y aixó ho heu fet després d'haver defensat en vostra Revista, y més ab vostres fets, la teoria del *mal menor*. ¿Hi há res més incomprendible? Per molts ho será; per mí, no; que ja vos conech fa molts anys, desde'l temps en que déyeu que'l partit carlí era l'única salvació d'Espanya. Y no obstant, després de dirho mil vegades, el combatéreu desde'l camp nocadalí; y combatéreu, más tart, el nocedalisme desde'l camp d'un alfonsisme aigualit; y després... després, y sempre, y ara heu demostrat que de polítich no'n teniu res, ni heu nascut pera aquestes lluytes.

Y és llástima. Tant ho és, que degut á vostra falta de sentit práctic y á vostra ignorancia de coses polítiques y de la vida social, després de 30 anys d'apostolat vostre y de labor constant, Sabadell es el poble de Catalunya més indiferent en Religió, més escéptich en tot, més supersticiós. Y ho és tant, que la majoria de senyores católiques de Sabadell creuen en Deu... y creuen en bruixes. Algunes d'elles, molt conegudes vostres, després de consultarvos les seves coses, van á Barcelona á consultarho á la tiradora de cartes del carrer d'Escudellers, ó á la del carrer del Carme. ¡Si no fossin les sabadellenques, se moriríen de fam!

Y vos, que no heu sapigut arrencar del cap dels sabadellenchs aqueixes supersticions, ab trenta anys de prédiques y concells ¿voleu encarrilar als bons barcelonins pel camí de son deber polítich, vos que de política no'n entenéu res, ni veyéu lo que passa á dos pams de vostre nas? El dia que les dones tinguin vot, tindreu dret á intervenirhi en les lluytes electorals, apesar d'aquell rétol de

nada, ni un pensamiento para la política, que casi may heu tingut en compte. Y n'hi tindréu per dret propi, que no en va les dos terceres parts de suscriptors á la «Revista Popular» son dones.

***

¡No votéis contra Cristo! Y el católich que s'abstenia de votar, dava, indirectament, un vot á n'en Lerroux, al qui excitava als seus á no detenirse devant dels sepulcres ni á devant dels altars.

¡No votéis contra Cristo! Y el católich que us creya, no votava, però un altre votava per éll á favor den Lerroux, qui deya un dia als seus que allessin el vel de les novícies y les elevessin á la categoría de mares.

¡No votéis contra Cristo! Y els católichs alfonsins, ab el President de les Conferències de Sant Vicens de Paul al devant, votava... al qui ha sigut capás de escriure: «Hay que destruir á Dios, tirano de todos los tiempos».

Y ¿quán han blasfemat d'aquesta manera els mateixos anticatólichs que formaven part de la candidatura solidaria? Y si ho haguessin fet algún dia, ara la Solidaritat els tapava la boca y'ls feya respectuosos ab les idees dels solidaris creyents. Y sápigá que'l qui hi ha faltat una vegada á n'aquest respecte—el diputat del propi Sabadell—ja no és diputat. Que ab qui no sab cumplir ab son deber, se li gira les espatlles y ab el despreci se'l paga...

Vos, ilustre senyor, me feu l'efecte—encara que en sentit invers—d'aquells católichs exaltats y irreflexius que diuen: «Oh, que pugí en Lerroux, que ho atropelli tot, que cremi els convents y que apallissi els Bisbes y ho tiri tot enlayre; aixís potser reaccionaré y, quan la cosa estigui ben espatllada, ho arreglaré y ens hi ajudarán els panxacontents d'avuy.»

Aixó, ilustre senyor, será d'una gran llógica brutal, però aixó no podém volerho els bons católichs.

Vos, no diéu aixó, ni ho voleu, però els vostres fets sembla que cap aquí tiren...

Reflexioneu una mica, reverent senyor, vos que de tant místich y piadós, foreu més bó per Pare Guardiá d'una Cartoxa, que per consultor de polítichs. Y si en l'ordre de les idees no hi sabeu veure cap mancament en la vostra conducta política, busqueulo en el dels fets, que ab tanta eloqüència parlen.

Encara que les coses de aquesta vida miserable, no'l passen el cancell de la vostra casa. Desde aquesta vostra humil y honradíssima llar, no veyéu les coses ni'ls successos del mateix Sabadell. ¿cóm veuréu les que passen á cent llegues?

J. M.ª S.

Vinguda del Redemptor

Gloria in excelsis Deo. Et in terra pax hominibus bonae voluntatis.

Era en aquells temps, lluny, molt lluny dels nostres parés, més lluny encar de la fundació romana per en Rómulo y Rémo y de nostres primers pobladors, els Ibers y Celtibers; molt més lluny del regne de Israel y de la vinguda dels Patriarques y Profetes, quins ab llurs oráculos y vaticinis, formaren y traçaren no sols el camí, si que també la mateixa vida, passió y mort del Redemptor. Molt mes lluny qu'els temps de Abraham, Héber y Noé; ans, molt ans del Diluvi Universal. En íí, era allá, en el Paradís Terrenal, ahont Adan y Eva, que fruíen de la vera felicitat en son estat de gracia, havien ofés al Criador del

Univers faltant al precepte diví, al tastar aquella poma del arbre de la ciencia del bé y del mal. Allá fou hont l'Etern Pare feu la prometença d'enviar á son Santíssim Fill pera redimir á la humanitat esclavitsada pel dimoni y pel pecat. També'ns digué que'l jorn en que vindria, seria'l jorn en que la Societat se trovés més corrompuda y denigrada. Y aixís succehí... Y sinó, contemplém l'orgull y corrupció de les diferents séctes judaiques dels Galiléus, Scribes y Faritús, dels Nazaréns y Saduceus, y veurém que, lluny d'adorar com calia á Deu, com ho feren sos pares Abraham, Isaac y Jacob, l'enutjaven ab llurs falses, herétiques y hipócrites doctrines.

Si'ls anomenats fills de Deu, lluny de reverenciarlo com calia, l'enutjaven y trahien per l'orgull y hipocresia dels Galiléus, Scribes y Faritús, y per l'impiedad refinada dels Nazaréns y Saducéus, qué farien els altres homes que jamay havien tingut ni sisquera una noció del Criador del Univers? ¡Llástima, molta llástima fá donar sols una pinzellada d'aquell tan trist quadro de la Societat en que va apareixer el Redemptor del món! Com que'ls dominadors y despótichs Emperadors no coneixien al Deu verdader, per aixó no es gens estrany que profesessin l'Idolatria y arrivéssin á adorar per deus, fins á les mateixes plantes, als astres y figures humanes, y sa baixesa arribés en el grau d'adorar á figures que representessin les virtuts y vicis dels homes, com les vestals y la impúdica Venus, y lo que fá esgarrifar més, al considerar aquelles libidacions y sacrificis humans que oferien als deus idolátrichs. Els venerables velléts de testa nevada, eren abandonats dins de un troç de barco de fusta, á l'ínclemència de les tempestats y de les foribondes ones de alta mar. Els infantóns que naixien ab algún defecte, eren, ó bé abandonats, ó bé sacrificats als deus fins á arribar á la baixesa criminal de comerciar ab sa tendrívola carn. Heusaquí, donchs, l'objecte de la vinguda del Redemptor del món, per que la segona Persona de la Santíssima Trinitat se feu Hóme com nosaltres en les puríssimes entranyes d'una Verge Immaculada, establint la verdadera Llibertat, Fraternitat y Igualtat cristianes, enfront la funesta distinció de castes. La Pau, la Caritat y la sana Doctrina del Evangeli, enfront la denigració y corrupció de la Societat, fomentada per les passions y per la funesta Idolatria.

Celebrém, donchs, ab alegría y entremitj de solemnitats religioses y diversions honestes, l'aniversari 1908e de la vinguda del Redemptor.

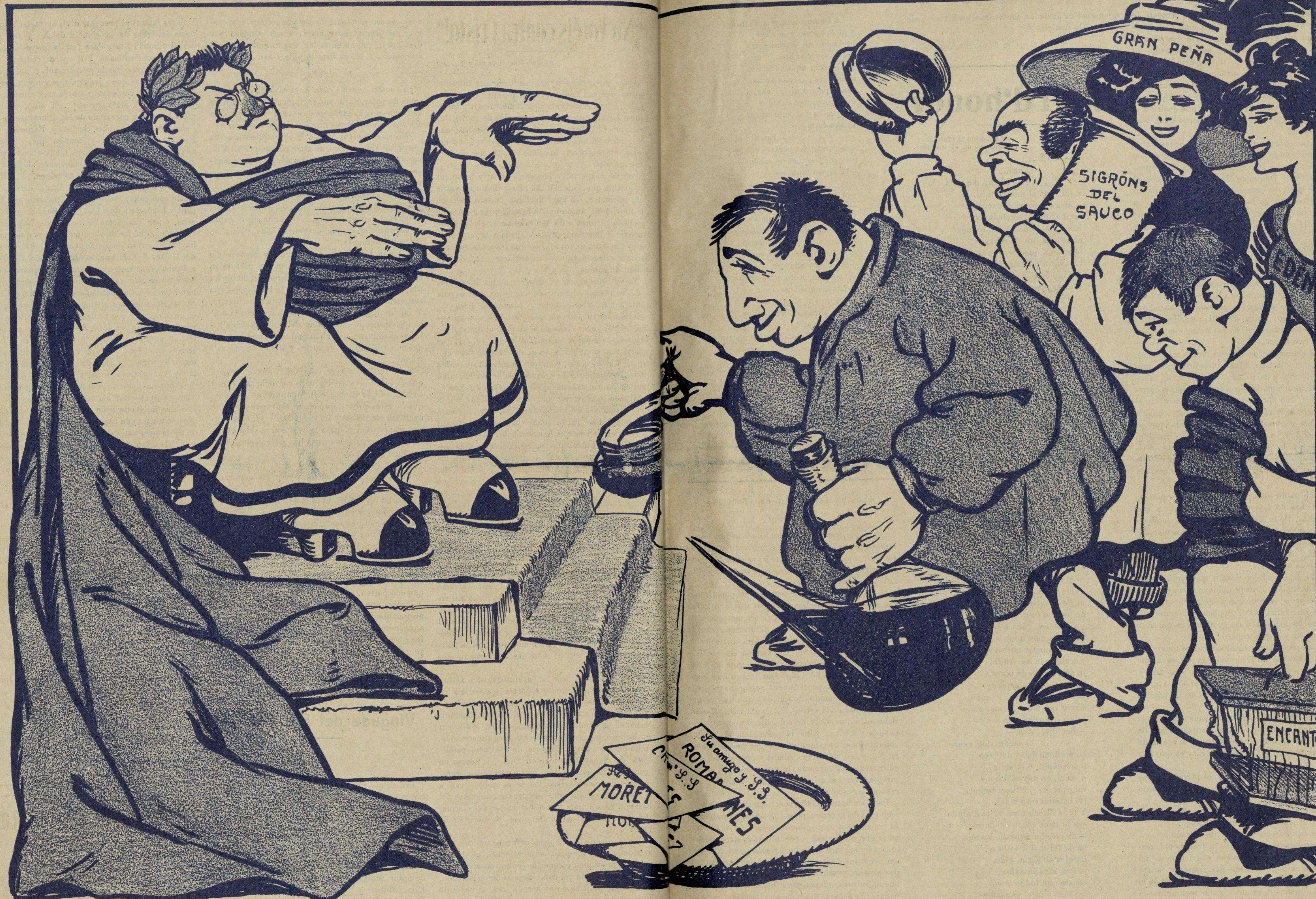
Fém tots els carlins, remembrança d'aquéixa festa al sant Temple, assistint á les funcions religioses. Femho, també, en nostra llar, en familia, ab les tradicionals néules y turrons; y en els pessebres, entonant jolives cançonetes al nin Jesús. Fém recordança d'aqueix tan memorable acontèiment en proba de la misericordia divina; y tots, carlins, com á n'aquell temps tan llunyá, imitém als pastors d'aquells entorns y contorns de Judea que's dirigiren á Betlehem, pera adorar al Jesu-set nat...

IGNACI DE L. DEAVERN

"Homenaje de lealtad

Un Mensaje

«La sola idea nobilísima de que la comisión tradicional deseaba, con ardoroso empeño, reflejarse unida y compacta desfilando toda entera en columna de honor ante el Caudillo de sus amores y de sus esperanzas, eligiendo para ello el motivo

GLORIA...!

—Foreu Rey del Paralel... ¿Qui podrà contra la força
 ara ho sou de tot arreu. de vostre poder immens?

justo, solemne y transcendental de la protesta de nuestro Augusto Jefe (q. D. g.) contra las insinuaciones malévolas de imaginarle cómplice de la Revolución, ha producido un entusiasmo tal entre los carlistas, que sin dar espacio á la necesaria preparación de un acto magnífico de vigor y patriótica intransigencia, ya nuestros amigos de muchas partes de España y del extranjero se apresuran á presentarse en ésta que podríamos llamar revista marcial de los ejércitos de la Tradición patria.

La impaciencia meritísima de los leales exige que, apresurándonos á la ejecución del unánime pensamiento, que tantos consuelos ha de proporcionar al señor Duque de Madrid, formulemos el plan que se ha de desarrollar mediante la unánime colaboración de todos en un acto que no ha tenido, que sepamos, antecedente de igual resonancia. Hé aquí lo que podían ser sus principales líneas:

1.º Acogido con decisión el primitivo intento por el Centro Tradicionalista de Madrid y minorías de ambas Cámaras, se ha formulado un Mensaje de adhesión que invitamos á firmar á todos los carlistas que se hallen en Madrid, á cuyo efecto tendrán libre entrada en el domicilio social del referido Centro, Reina, 29 y 31, principal, desde la tarde del domingo, 6, en adelante, ó en la Casa de *El Correo Español*.

2.º Rogamos á los señores Jefes regionales, provinciales y locales; á las Juntas de región, provincia, distrito y localidad; á los Círculos, Asociaciones tradicionalistas y á todos nuestros correligionarios, uno por uno, se dignen suscribir el mencionado Mensaje individualmente, sin omisión de nombre alguno; para lo cual bastará que en cada localidad se encargue uno ó una Comisión. Y en pliegos de papel de barba corriente, dividiéndolos por la mitad con una línea para que hagan dos columnas, se estampen las firmas, *sin rúbrica*.

A la cabeza de cada pliego ó número de pliegos irá el nombre de la colectividad ó pueblo á que pertenezcan. De la manera indicada, los superiores y organismos podrán hacer llegar los elementos necesarios para las adhesiones de todos, aun á las más pequeñas localidades donde pudiera existir un solo carlista.

3.º Rogamos con el mismo encarecimiento á nuestra fidelísima Prensa dedique la mayor actividad y especial interés á la propaganda que produzca el conocimiento del propósito que perseguimos, coadyuvando así á las gestiones de nuestros Jefes, Juntas y organismos.

4.º Las precedentes manifestaciones tienen por único objeto dar uniformidad á la empresa que iniciamos y conseguir sumar en un solo acto y reunir en un *álbum*, digno de la Persona á quien se dedica, las innumerables firmas de los adictos á la bandera.

5.º Cuantos se encarguen de estas operaciones deben participar al Centro tradicionalista de Madrid, Reina, 29 y 31, principal, y á vuelta de correo recibirán el texto de los Mensajes que han de suscribir.

6.º Cuando estén completos los pliegos con las firmas se remitirán también al mismo Centro, bajo sobres certificados.

También pueden dirigirse á él para resolver cuantas dudas les ocurran en su trabajo.

El Mensaje será completamente privado.

Si, como esperamos, la España tradicional responde á los anhelos de nuestras convicciones, no titubeamos en augurar como día grande y fausto aquel en que los nombres de los soldados de la Patria sin mancilla se unan para testimoniar á presencia del egregio *Abanderado* que, junto á él y oyendo los latidos de su corazón español y las

promesas de ansiadas esperanzas, todavía puede resurgir la justicia».

(De *El Correo Español*.)

El vi d'honor

«Y celebren la victoria
gosantia ab un *Vi d'honor*».

—Merla...

—Xato...

—El cap me roda

y tot roda al meu entorn.—

—Jo quan provi d'aixecarme
també aniré á tomballons.

Els plats, el porró, les roques,
els arbres, tot va enrenou;
lo mateix que les orquestes
toquéssin un vals rodó.—

—Aixó es una ensarronada!...

¿Protestém?... ¿Armém soroll?...—

—¿Per qué?...—

—Perque com uns xinos
ens han enganyat y aixó
mereix una má de pinyes
ó un pet de ball de bastons.—

—Explicat.—

—Donchs, mira, Merla:

¿Qu'hem fet aquí?—

—¿Un *vi d'honor*!...—

—Mentida!...—

—Xato, no'm faltis!...

Soch home y tinch sanch y el roch
dintre la faixa...—

—Bé, Merla;

de roch tambe'n porto jo,
y tinch la sanch més dolenta
ue cap *riñenyo*.—

—Donchs, prou.

Ves parlant.—

—Dich qu'és mentida

que aixó siga un *vi d'honor*,
perque el *vi d'aquesta* marca,
no és tant tossut. Els senyors
en beuen y no rellisquen,
ni el cervell els fá *pom pom*,
ni els fa tremolar les cames,
ni els ensopeix. Dos porrons
ne portém dintre la tripa
y si fos del... *sense honor*,
tindriem més alegría

que un burgés tallant cupons;
y acabada la *marienda*,
jo de baix, tú de tenor,
cantant la *Rosa de Mayo*
ja hauríem *llamat* i *mon*.
Ara el mareig ens corseca
y ni per parlar som bons.—
—Ben dit, Xato.—

—Quan vaig veure

qu'en lloch de *vi del recó*,
ó moscatell, ó mistela,
ó ranci, en déyen d'honor,
vaig pensar ¡ja l'hem fregida!
¡vi bateijat será aixó!..

Y té; en lloch d'un rajet d'aigua
ens hi tíren such d'honor—

—Es clar qu'aquesta barreja
ha de fer mal á tothom.

Batejat ab aigua clara
ja fora mes passador,
encara que fos impropri
d'homes lliure-pensadors;
qu'els batetxos son del clero
y no estém per tals cansons—

—La Democracia y la Ciencia
y el *Progreso* y la *Resón*
protésten de les brometes
del *vi mesclat* amb honor!
Vi del raig aquí hi faltava.
sense títols, sense noms,
sense polvos ni fuxines,
que pel nostre pahidor
l'honor es una substancia
massa forta.—

—Em diu el cor

que aquest fet portará cúa.—

—Y mitj saquet de rahóns—

—Y algún tanto.—

—Y quatre pinyes—

—Y un raig de cops de bastó.—

—Ja veurás; Don *Amatiano*
ho ha fet y primer que tot
es el respecte als que mánen.—

—Quan se'm presenti ocasió
n'hi diré quatre de fresques
ó calentes y allavors...—

—Cuidado, Xato, no't perdis!—

—Aixís aquell carrincló

sabrá que el *vi* es una cosa
y una altra cosa és l'honor.

—Seny, Xato!...—

—¿Si? Donchs m'hi acosto
y veurém que'n surt d'aixó.—

S'aixeca, en Merla l'aguanta,
trontóllen, cauen tots dos...
y al cap d'un moment somien
que fan... la Revolució.

PAU GARROFA

Comentaris

(Sobre'l follet «Lo de Francia»)

V y últim

«Hay que desvanecer á todo trance los prejuicios sembrados por la imprenta, esa poderosa arma que sólo parece inventada para uso y provecho de nuestros adversarios; y la resistencia á los poderes constituidos es uno de tantos».

¿Qué hi dius á n'aixó, lector? ¿Se pot, ab més poques paraules enrobustir l'estat actual d'Italia?

¡Ah! impossible sembla qu'en els temps actuals s'escriguin coses d'aquesta naturalesa, tant en pugna ab el modo de pensar de tots els teólechs. El fi, Mossén Solanas, no justifica els medis y predicar doctrines falces pera perseguir un fi determinat, per mes bó y digne de lloança que siga, sempre será un procediment repugnant y gens conforme ab el modo d'obrar dels que lluyten pera la defensa de la veritat. Si; jo l'invito, Mossén Solanas, á que'm citi un sol teólech que sostingui la seva doctrina. ¡Que la resistencia als poders constituïts es un prejudici sembrat per l'imprenta! No, y mil voltes no. Abans y després del descobriment de l'imprenta, ha sigut lícita, en *determinats cassos*, aquella resistencia. Y si V. no ho creu aixís, escolti:

Parla en Balmes: «El mero hecho no crea el derecho, ni en el orden privado, ni en el público». El poder constituït, donchs, *pel sol fet de ser tal*, no te dret á governar y per lo tant és lícit resistir-lo. Aném seguint: «Un hecho consumado (un poder constituït) por solo serlo, no és legítimo, y por consiguiente no es digno de respeto; el ladrón que ha robado, no adquiere derecho á la cosa robada». Y encara diu més en Balmes, llegeixi: «...Añadir que es ilícito, que es contra nuestra divina religión el reunirse, el juntar fuerzas para

DE PLA DE CABRA

pelear contra el gobierno constituido de hecho es una doctrina que jamás admitió la verdadera filosofía, que jamás practicaron los pueblos».

L'Ilms. Sr. D. Félix Amat, arquebisbe de Palmira, va publicar una obra, titulada *Diseño de la Iglesia militante*, en la qu'es llegien aquestes paraules: «que el solo hecho de que un gobierno se halle constituido basta para convencer la legitimidad de la obligación de obedecerle que tienen los súbditos, lo declaró bastante Jesucristo en la clara y enérgica respuesta: *Dad al César lo que es del César y á Dios lo que es de Dios*». Comentari á n'aqueixes paraules no n'hi faré cap; sols diré que, no sé per quins motius, l'obra está prohibida.

Té la paraula el Cardenal Ceferino Gonzalez: «Santo Tomás no era partidario de la moderna teoría de los hechos consumados, y sabia bien que *la violencia no puede fundar el derecho, ni la legitimidad del poder*. Santo Tomás no admitió la doctrina de los que dicen que se debe obediencia á cualquier gobierno por el mero hecho de serlo».

Passém per alt, pera no fentse pesats, les opinions dels Pares Mariana, Marquez y Morán, dels cardenals Zigliara, Belarmino y Cayetano, de Suarez, Soto, y Billuart, alguns dels quals arriuen fins al extrém d'afirmar qu'es lícit á n'els tirans (poden ser poders constituïts) matarlos; y fixémse únicament en lo que diu Sant Tomás en son llibre *De Regimine Principum*. S'expressa aixís: «Si el Rey usa tiránicamente del seu poder (no per aixó deixarà d'ésser constituït) pot el poble depasarlo». «El fer caurer á un govern tirá no es sedició... el sedició es el tirá». «El que ha rebut de Deu el poder, si abusa d'ell es just que se li prengui». «Se pot expulsar del poder, sempre que hi hagin medis, á n'el que per violencia s'ha fet amo d'ell ja que no per aixó es superior á n'els altres»...

Si, Mossen Solanas; la resistencia á n'els poders constituïts es lícita en alguns cassos. Vosté sembla que voldria devanèixerla quan jo voldria fomentarla. ¡Ay del poble que cregués les seves doctrines! ¡Aïshores si que la tiranía y el despotisme camparian per tot arreu, perque no seria la força de la rahó la que triunfaria, sinó la rahó de la força.

La Iglesia ens mana que tinguém molta resignació, es veritat, però també exigeix de nosaltres que treballém pera que informi la marxa de les nacions la veritat y la justicia; y si fessim lo que Mossen Solanas diu, bastaria qu'els qu'estant disfrutant del poder s'oposessin á nostres plans pera que al moment tinguessim de deixar caurer nostres armes en terra y deixar que la sort, no el compliment del nostre deber, sigués la guía del nostre destí.

L'autoritat deu respectarse sempre, es veritat; però les persones que l'exerceixen, si abusen d'ella, la perden, y per lo tant no tenen dret á manar y es lícit, sempre qu'es compleixin *determinadas condiciones*, resistirlos. ¡Y cómo no ha de serho si tots els teólechs afirmen qu'hasta en el cas de que el Papa caigués, com á persona particular, en heretjia ho seria de lícit resistirlo! ¿Han de ser, per ventura, els Reys de la terra més qu'el Vicari de Jesucrist?

***

Poso aquí punt final á n'aquesta serie d'articles. Repeteixo, ingénuament, lo que vaig dir al principi; ó siga, que no ha sigut la meua intenció ofendre en lo més mínim la persona de Mossén Joan Solanas, que'm mereix tota classe de respectes; sols sí, aclarir alguns dels conceptes equivocats qu'ell ha exposat en son follet intitulat «Lo de Francia». Si m'ha escapat, involuntàriament algún error, y m'el fan notar, el rectificaré desseguida, donchs entench que jamay s'honra tant un home com quan recone x sés propie faltes.

MANEL PUIGREFAGUT

Perqué no volém ser menos y per *quelcóm més* hem determinat que Pla de Cabra tingui el seu corresponent «Requeté», indispensable d'aquí en avant á tots els pobles de Catalunya.

El nostre «Requeté» estarà format de joves, ó millor dit, de noys de 8 á 15 anys; quan passin d'aquesta edat, ingressaran á la Joventut Carlina. Aquesta dirigirà el «Requeté» y veurá si és aquesta la edat convenient pera formar part d'ell.

Nosaltres hem adoptat aquesta edat tant tendre (y aquí va lo *quelcóm més*) perque volém fer del «Requeté» lo que al nostre entendre deu ésser: preparar y disposar els noys, en temps de pau, fentlos aptes pera en temps de guerra.

La missió del «Requeté» no será ofensiva ni defensiva, no tindrà més missió que la de creixer, educarse, instruirse com á soldat de Deu, de la Patria y del Rey, y ferse home práctic en tots els ordres.

La instrucció d'aquest planter de soldats deu estar á càrrech dels joves que respecte d'ells son ja veterans; y al efecte, aquesta Joventut ha nomenat una comissió pera dirigir y allissonar al «Requeté», y ha organitzat una serie de conferencias que tindran lloch els dimars, divendres y diumenges; una d'elles la donará el conegut advocat don Manel Roger de Lluria, el día de Reys.

Además, hem format el «Requeté» com un medi de fer cristians convençuts y conscients. Especialment als pobles, hi ha molts pares y mares que, essent y tot bons cristians, siga per no cuidar prou de la educació cristiana dels seus fills, siga per no tenir prou força moral pera suggerirli les sanes creencies, van ab mals companys y corren d'aquí d'allá sense brújula.

La Joventut hi ha vist un buit aquí, y vol omplirlo ab la formació del «Requeté» que no será més que *una escola de bones costums, creadora de bons companys de la qual cada jove'n será mestre y deixeble*.

No volém afirmar rodonament que'ls pares tinguin obligació de fer als seus fills carlistes; pero sí que'n tenen de ferlos bons catòlics; y nosaltres els doném la recepta pera ferlos catòlics: fentlos inscriure al «Requeté».

¡Pares que vulguen ben bons als vostres fills: inscribiulos al «Requeté» que ell vos servirà de medi pera conseguir el fi que us proposeu.

Y la Joventut y el «Requeté» ben contents de servir de medi.

El «Requeté» no tindrà altra missió que aquesta, de sí prou gran y prou sagrada.

La idea exposada en les planes de LA BANDERA per la Joventut Carlina de Manresa, esta cridada á donar fruits bons y abundosos.

ANTONI FORTUNY

(de la Joventut Carlina de Pla de Cabra)

¡FORA ALARMES!

No us alarmeu, bons carlins catalans, que á la sombra de LA BANDERA REGIONAL haveu sentit creixer vostres entusiasmes y arrelar vostres hermoses esperances d'un triomf gens remot. No crideu, protestants amichs, perque LA BANDERA vulgui passar l'Ebre y portar á la meseta els flayres de la nostra terra y del programa nostre; no vos disolgueu, Requetens florits, perque aquest setmanari canti á Deu, á la Patria y al Rey en una llengua que no es la nostra, pero que ho és de moltíssims carlins y de molts espanyols que senten el regionalisme y no l'entenen, que volen la veritable regeneració de la Patria y ningú'ls traça'l camí més dret pera conseguirla.

Tranquiliseuvos: nostre infadigable Director tracta de vencer sense que hi hagi vensuts; vol fer via sense abandonar el camp conquistat. ¡Alegreuvos! que no deixarà nostra bella llengua de ser honorada com se mereix y tots volém.

El cap y casal de Catalunya no pot ni vol dependres d'un orgue d'acció, de lluyta y de vida, y menys en aquests temps en que els inactius, els panxa-contents y els morts polítichs son tan nombrosos y tan funests, que ells sols—entengueho bé—son els causants y els responsables de la sotragada soferta pel bon sentit patriótic en el combat del día 13. Y aquest fet tristíssim no deu repetir-se, y no's repetirà.

En castellá's farà ara LA BANDERA, per les clares y convincents rahons que desde aquestes mateixes planes vos ha donat qui podia y debia fer-

ho. Mantenir el foch sagrat entre'ls nostres amichs es tasca ben descansada; aventarlo pera que creixi la flamarada, és treballar; conquerir adeptes, convencent y vencent, és lluytar; fruit de la victoria, és viurer; y aixó és, precisament, LA BANDERA, com he dit abans: un periódich d'acció, de lluyta y de vida. Qui's limita á defensarse, no avença; cridant, gesticulant y protestant, no's convens á ningú. Y á Catalunya LA BANDERA ja ha fet, en dos anys, tota la seva via. Aquí ja tots estém convençuts. Resta, donchs, la tasca benemérita de penetració, de invasió pacífica al camp enemich.

Per amor, per dignitat, per puntillo si voleu, fem tots els medis convenientes y propis pera que LA BANDERA pugui cumplir la missió quo va á empéndres: que ella subsisteixi y floreixi més abundantament encara. Per amor á la nostra terra y per conveniencia política, debém alabar, alentar y protegir, sols sigui ab la subscripció, al nostre activíssim Director en la noble empresa de portar més enllá del Ebre les efflorescencies del ánima catalana, sempre catòlica, sempre tradicionalista, sempre expansiva y lliure y bona.

JORDI CATALÁ

VARIÉS

El nostre follet «*Esbós del Programa Tradicionalista*» ha tingut un éxit colossal, com no esperavem. Dimecres á la nit en portavem despatxats 11,000. Aquí á Barcelona son molts els que n'han adquirit 50 y 100 pera ésser repartits entre les seves particulars relacions.

Aixís, aixís: que'ls qui no son carlins el llegeixin.

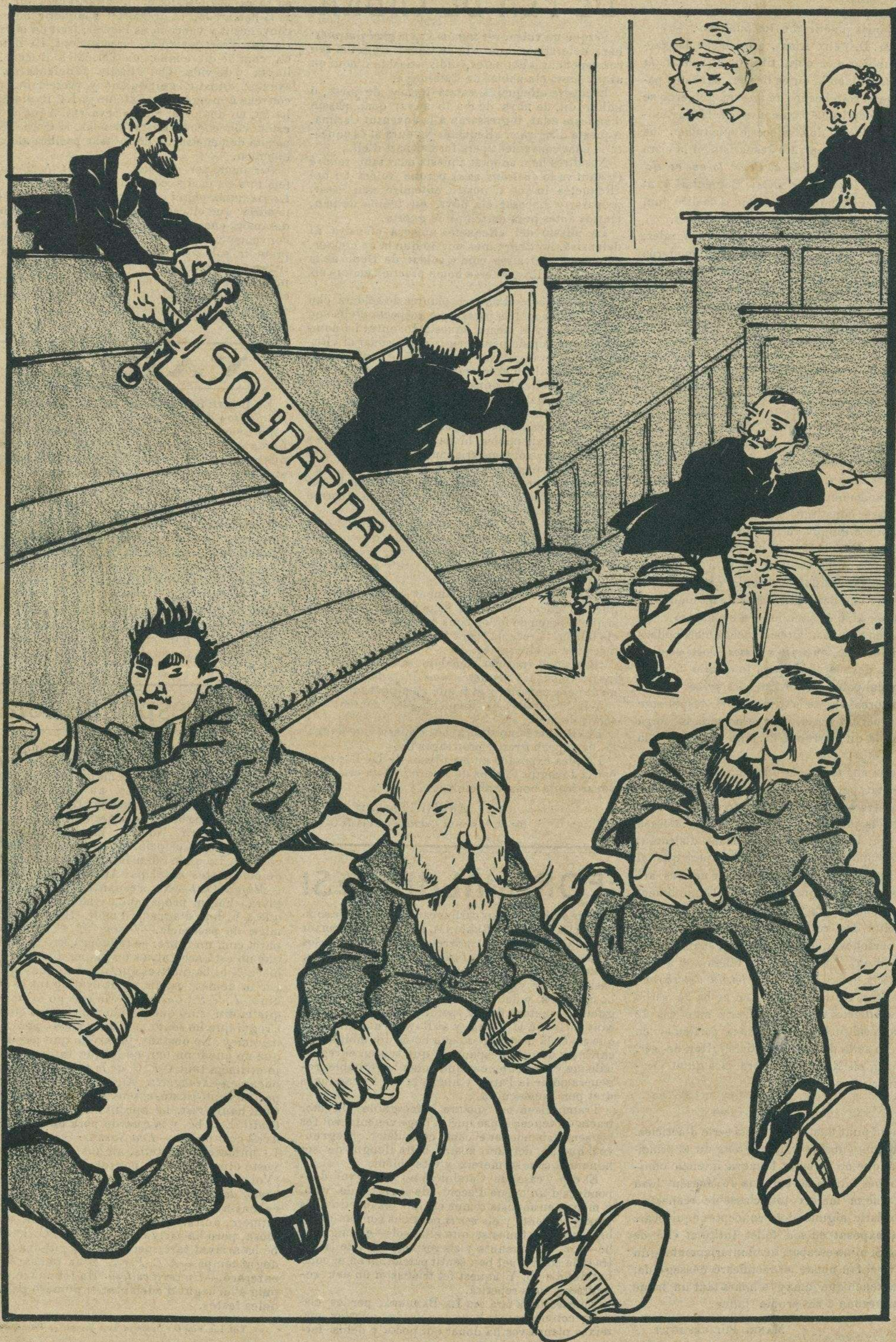
Hem rebut, de la Joventut Carlina de Borges Blanques, la quantitat de 3-30 pessetes pera la subscripció del abanderat de Mataró, quina quantitat entreguem al Tresorer de dita subscripció, junt ab la llista dels donants.

El Circol Tradicionalista de Sant Feliu de Llobregat s'ha instalat de nou á la Carretera Real, n.º 195, hont s'estant fent notables reformes pera la inauguració, que's farà á no trigar gaire.

Correspondencia

Jaumet Margaridoy:—Suposo ha rebut la meua del día 20.—*E. S. Pvre.* Vosté diu ues veritats com un temple, però si la major part de les seves idees poden ser un fet, ab bona voluntat y treball, algunes no poden realisarse sense diners. Y d'aixó, qu'és la gran arma, no'n té cap periódich carlí. No n'hi ha cap, ni un, que visqui de la subscripció. Es vergonyós dirho, però és aixís. Lo que si deuria ferse, és l'Assamblea de periodistes catalans. Aixó és de necessitat.—*Miquel Poal*:—No s'espanti, que tot s'arreglará. Farém propaganda y farém altres coses que á V. han d'agradarli molt. Es qüestió d'una mica de paciència.—*Doctor M. C. Pvre.* Vosté parla com un llibre: es tal com vosté diu. En lo que no está acertat, és en lo que diu de mí y del diari. N'hi ha d'altres que'n saben més que jo. En lo demés, estich identificat ab tot lo que'm diu.—*J. de P.*; *Castellar*: No sols no és llauna lo que'm diu, sinó que agraeixo els seus concells. Cregui que ho sento més que vosté, però no hi ha remey. No obstant, ja faré lo que pugui pera que no quedi un buit en lo que tant vosté com jo estimém tant.—*F. C. de la Carota*: No pot publicarse.—*Xinaguets*: Algún no es d'actualitat pero accepto gustósel seus oferiments.—*Ll. Roig*: Com haurá vist, he aprofitat el seu concell.—*Conill*: Está bé, y la guardo pera publicarla: tant aviat com pugui.—*Eva Sauwar*: Com veurá en el 1.º número en castellá, alguna cosa's fa tal com vosté diu: lo altre no pot ser.—*K. O. K. de Vich*: ¿Vol dir que no és una mica irrespectuós?—*Un cantor del Noya*. Una mica amorosit, el publicaré: és massa fort.—*P. de Fusimanya*: En el pròxim número, anirá.—*M. C.*: La seva poesia és hermosa, però ha arribat tart.—*R. O. C. V.*: També ha arribat tart, però també's publicarà á son degut temps.—*A. C. Pvre.* M'hi pensaré y m'enteraré.—*Un carlí vallesá*: Ha fet una mica tart, puig s'ha hagut d'adelantar el número per causa de les festes.

Tip. Lit. Fiol C.ª Passatge Sant Joseph. — Barcelona

ELS VALENTS

Cridaven com uns dimonis,
pro al punxarlos en Cambó...

de todo aquello no hay nada...
¡Si'ls en fem, oh Deu, de pô!